

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 265. szám

2015. január

Teréz anya imája

Uram, tégy engem a te békéd eszközévé,
hogy ahol gyűlölet lakik, oda szeretetet
vigyek;
ahol sértés, oda a megbocsátás szellemét;
ahol széthúzás, oda egyetértést;
ahol tévedés, oda igazságot;
ahol kétely, oda hitet;
ahol kétségbeesés, oda reményt;
ahol árnyék, oda fényt;
ahol szomorúság, oda örömet;
Uram, add, hogy inkább én igyekezzem
vigasztalni,
mint hogy vigaszra várjak;
inkább én törekedjem megértésre,
mint hogy megértést óhajtsak,
inkább én szeressek,
mint hogy szeretet igényeljek;
mert önmagunkat feledve - találjuk meg ma-
gunkat;
ha megbocsátunk - akkor nyerünk
bocsánatot;
és ha meghalunk -azzal ébredünk az örök élet-
re.

Gyülekezetünkben történt 2014-ben

Bemérés (nov.23.)

- Buffham Nóra
- Horváth Zoltán
- Katona Csegő
- Mészáros Hajnalka
- Simon Dóra
- Viktóri Martin

Más gyülekezetből tagságát áthozta:

- Horváthné Cserkó Andrea (05.18.)
- Várady Tamás (05.18.)
- Kovács Kornél (06.22.)
- Kovács Viktória (06.22.)
- Kovács Kamilla (06.22.)

Nem tagként:

- Kovács Rebeka
- Kovács Korinna

Visszatért külföldről:

- Rákosi Márta és Taligás Máté

Gyermekbemutatók:

- Okolicsányi Máté (08.31)
- Gáspár Miró (09.07.)

Külföldre költözött:

- Kovács Árpád
- Kovács Árpádné
- Kovács Ákos
- Kovács Bíborka

Az örök hazába költözött tagjaink:

- Debre István (márc.)
- Bordás Imréné (12.14.)
- Hering Sámuelné (dec.)

Az örök hazába költözött barátaink:

- Zalainé Zsótér Erzsébet (febr.)
- Dombi Sándor (04.25.)
- Bán Gáborné (07.01.)
- Vargáné Hering Jolán (11.21.)

Házasságot kötöttek:

Buru Henrietta és Mátyás Miklós
(08.09. Békésen)
Tóth Sára és ifj. Baka László (08.16.)

50 éves házassági évforduló ünnepeltek:

- Varsóci Károly tv. és felesége
- Gyarmati Imre tv. és felesége
- Nagy Attila és felesége

Bemerítés – 2014.11.23.

2014. 11. 23-án bemerítés volt gyülekezetünkben. Mindig nagy öröm, amikor új tagokkal bővül nagy családuknk. „Öröm van a mennyben egy bűnös felett, ki megtérve hazaérkezett...” – énekeljük boldogan, amikor gyermekein döntenek az Úr mellett, és énekeljük boldogan, amikor a világból találnak haza olyanok, akik azelőtt nem ismerték a kegyelmet.

A decemberi számban olvashattuk bemerítkezőink bizonyágtételét.

Nórié kimaradt, most olvashatjuk:

Bizonyágtétel

Buffham Nóra vagyok és hívő családból jöttem. Életem elején Amerikában éltem. Ott anyukám mindig elvitt az imaházba. Majd, mikor átköltöztünk Magyarországra, itt is közösen jöttünk az erzsébeti gyülekezetbe. Én azonban mindig rajzoltam vagy olvastam ahelyett, hogy az istentiszteletre figyeltem volna. Sokszor éreztem azt, hogy csak kötelességből és kényszerből kell itt lennem. Aztán nyáron elmentem tahi táborba. Szombaton este az istentisztelet után előrehívás volt. Már forrt bennem, hogy az Úré legyek, de úgy gondoltam, hogy nem vagyok elég jó ahhoz. Utolsó pillanatban mégis úgy döntöttem, hogy elindulok. Egy segítőhöz lehetett menni, beszélgetni. És úgy éreztem, hogy megtértem. Befogadtam a szívembe az Istent és megvallottam, hogy bűnös vagyok. Viszont ekkor nagyon sokféle érzésem volt, köztük a félelem is. Félttem attól, ha teljesen nem térek meg, rossz helyre kerülök. Nem éreztem igazának a megtérést. Egy évvel később, 2013 nyarán ugyanott, Tahiban, még

egyszer megéreztem, hogy hív a keskeny útra Isten. Rá egy évre határoztam el, hogy be szeretnék merítkezni. Szeretnék Istennel szövetséget kötni és őt követni. Tudom, hogy ez csak a kezdet és most jön még a nehéz része, de ha Istennel együtt vagyok, akkor mindig lesz erőm és kitartásom a harc ellen.

Két testvér

Két testvér dolgozott együtt a családi farmon. Az egyik nős, családos, a másik agglégény. A termésen és a hasznon mindig megosztottak fele-fele arányban. Egyszer aztán az egyedülálló fivér elgondolkozott: nem igazság, hogy egyformán osszuk el a termést, meg a nyereséget. Nekem, egymagamnak sokkal kevesebb kell.

Így aztán minden éjszaka kilapátolt egy zsákra való gabonát a saját magtárából, átlopakodott a két házat elválasztó földdarabon, és a bátyja magtárjába zúdította a gabonát. Eközben a másik így okoskodott: Nem igazság, hogy egyformán osztjuk el a termést, meg a nyereséget. Végtére is nekem itt a feleségem, a gyerekeim, ők majd gondoskodnak rólam, ha megöregszem. Az öcsémnek senkije sincs, neki takarékoskodni kell öreg napjaira. Ezért hát az éj leple alatt mindig átcipelt egy zsáknyi gabonát öccse magtárába, és ott kiöntötte.

Éveken át mindketten értetlenül vakargatták a fejüket, mert a gabonájuk nem fogyott... Egy sötét éjjel aztán egymásba botlottak. Lassan ledobták a zsákokat és összeölelekeztek.

(Testvérek c. gyülekezeti újság, 2014.10. szám)

„Istent megismerni, Istenben hinni: ez a lehető legjobb dolog, ami történhet az életedben, mert Ő képes arra, hogy még azt is jóra fordítsa, ami első pillantásra a legrosszabbnak tűnik. Így válhat a kínlódás értékes leckévé, a szenvedés erővé, a hibák sorozata sikerré.” *(Nick Vujcic)*

Ifi rovat

Sok szeretettel köszöntöm a Testvéreket az újév első napjaiban. Ilyenkor mindannyian kicsit visszatekintünk az elmúlt éveseményeire, történéseire, az azokból nyert tapasztalatokra és így talán egy kicsit okosabban, tele tervekkel és reményekkel vágunk neki az újesztendőnek. A következő pár sorban csak az elmúlt hónap néhány fontosabb pillanatát szeretném felidézni és bemutatni a Testvéreknek.

A december minden fiatal – és talán az idősebbek – életében is egy zűrös hónapnak számít. Ilyenkor egyszerre vár ránk számonkérések sora az iskolában és az adventi időszak sok csodája, a karácsonyra készüléssel együtt. Természetesen a sok dolgozat, felelet, zárthelyi dolgozatok és a vizsgák nagyon lefárasztanak bennünket, így igyekeztünk az ifjúsággal is olyan programokat szervezni, amik a kikapcsolódást és pihenést segítik elő. Így december elején korcsolyázni mentünk az Aréna Pláza előtti jégteraszra. Körülbelül az ifjúság fele vett részt ezen az eseményen, amit a jókedv, vidámság és nevetés jellemezett. Még a hideg sem tántorított el minket egy kis sportolástól. Nekem személy szerint hatalmas élmény volt a korcsolyázás, mert már évek óta nem voltam és azért is, mert a fiatalok olyan örömmel fogadták egymást és olyan felszabadultsággal siklottunk a jégen, amilyet ritkán lát az ember.

Advent negyedik vasárnapján szokás szerint ismét a fiatalok kapták a lehetőséget, hogy feldíszítsék a gyülekezeti fát. Ez mindig egy izgalmas és különleges program az ifi életében, hiszen nem mindnapos dolog egy 6 méteres fát szebbnél szebb díszekkel pompába öltöztetni. Ilyenkor azonban mindannyiunkból előbújik a kisgyermek és igyekszünk legyőzni azt a késztetést, hogy a szaloncukrot minél meszebről, a sorok közül dobáljuk fel. Idén is sikerült úrrá lenni ezen. A fadíszítés közben került sor a szép korúak karácsonyára, ahol a fiatalokkal egy kis szolgálatsokorral

(néhány énekkel és egy felolvasással) készültünk az idős Testvérek köszöntésére. Ezután pedig felmentünk az egyik kisterembe és elkészítettük a gyerekek karácsonyára szánt ajándécsomagokat. Nagy öröm és élmény volt ennyi fiatallal együtt dolgozni, hiszen 25-en vettünk részt a programokon ezen a napon. Futószalagszerűen pakoltuk a csomagba a különböző édességeket és mindenkinek jutott valamilyen feladat: volt aki a cukrokat pakolta, más a szalagot húzta meg a már kész csomagokon, de olyan is volt, aki azokat a dobozokat állította össze, amibe végül az ajándékok kerültek. Az estét ezután az ifi teremben töltöttük a lelkipásztorlakásban, ahol egy hosszú énekléssel, egy rövid tanítással és egymás ajándékainak elkészítésével töltöttük az időt. Idén az eddigiektől eltérően nem az adventi időszakban került sor az ajándékvásárlásra vagy készítésre, hanem az ifis karácsonyon. Az előre megvett különböző színű bögrékre (citromsárga, narancssárga, zöld, kék) a kihúzott személy nevét üvegfestékekkel festettük fel. A kreatívabbak még az adott ifitagra jellemző képpel is díszítették a bögrét. Egy nagyon áldott és jó hangulatú estét töltöttünk együtt a fiatalokkal.

Az ünnepek elmúltával és a szünet után mindannyian visszatértünk a munkás hétköznapiakba, így az ifi órák is a megszokott rendben mennek tovább. Péntekenként a lelkipásztorlakás alagsorában este 18:00-kor szoktunk találkozni és énekléssel, bibliatanulmányozással, beszélgetéssel és játékkal töltjük az estéket. Az elkövetkezendő időszakban várjuk Szappanos Tibor testvért vendéglőadóként egy január végi ifjúsági órára, aki régen oszlopos tagja volt a gyülekezetünknek és az ifinek is, most azonban a dömsödi gyülekezetben vállal aktív szolgálatot. Szeretnénk több ifjúsággal is felvenni a kapcsolatot és vendégül látni őket. Ezeken kívül a gyülekezetben is tervezünk egy különleges szolgálatot, ami sok felkészülést igényel... de erről majd később még lesz szó. *Lovász Debóra*

**Egy New York-i taxis igaz története egy utolsó útjára induló idős néniről
(Révai Ildikó)**

"Egyik éjjel megérkeztem a megadott címre és dudáltam. Néhány perc várakozás után megint megnyomtam a dudát. Ez volt aznapra az utolsó fuvarom, úgyhogy már azon voltam, hogy inkább hazaindulok. De aztán mégis inkább kiszálltam, elsétáltam az ajtóig és becsöngettem." Egy pillanat – válaszolt egy törékeny, idős hang odabentről. Hallottam, hogy valamit vonszolnak a padlón. Kisvártatva kinyílt az ajtó. Kilencvenéves-forma, aprócska asszony állt előttem. Kartonruhát viselt és kis kalapot, kalaptüvel. Úgy nézett ki, mintha egy régi, fekete-fehér filmből lépett volna ki.

Mellette egy kis bőrönd pihent. Ahogy benéztem a lakásba, olyan volt, mintha évek óta senki sem lakna benne. A bútorokat fehér lepedőkkel terítették le. Nem voltak órák a falakon, egyetlen kép vagy dísz tárgy sem a polcokon. A sarokban egy kartondoboz árválkodott, mindenféle fotókkal és vázákkel teletömve.

- Kivinné a bőröndömet a kocsizhoz? Szeretnék néhány percre egyedül maradni. Aztán, ha Ön is úgy gondolja, visszajöhetne értem, hogy lekísérjen az autójáig. Nem vagyok valami jó erőben. Miután beraktam a bőröndöt a csomagtartóba és visszaértem, belém karolt. Lassan, nagyon lassan odasétáltunk a taxizhoz. Közben végig a kedvességemért hálálkodott.

- Semmiség – feleltem. Minden utasommal úgy bánok, ahogyan mástól is elvárnám, hogy az édesanyámmal bánjon.

- Milyen jó fiú maga! – mondta, ahogy beült a hátsó ülésre. Odaadta a címet, aztán megkérdezte:

- Mehetnének esetleg a belvároson keresztül?

- Nem az a legrövidebb út. – vágtam rá gyorsan.

- Ó, azt egyáltalán nem bánom. – mondta. Egy hospice-házba tartok.

Belenéztem a visszapillantó tükörbe. A szemeiben könnycseppek csillogtak.

- Nincs már családom. Mindenki meghalt. Nagyon csendesen beszélt.

- A doktor úr szerint nekem sincs túl sok hátra.

Csendben a műszerfalhoz nyúltam és kikapcsoltam az órát.

- Mit szeretne, merre menjünk?

A következő két órában bebarangoltuk a várost. Megmutatta nekem azt az épületet, ahol réges-régen liftes kisasszonyként dolgozott. Aztán elmentünk abba a városrészbe, ahová új házasként a férjével költöztek.

Egy picit megálltunk egy bútorraktár előtt. Azt mondta, lány korában az még bálterem volt, és a többiekkel odajártak táncolni. Néha megkért, hogy álljak meg egy-egy sarkon vagy egy épület előtt. Nem mondott semmit, csak maga elé révedt.

Ahogy a hajnal első sugarai megjelentek a horizonton azt mondta:

- Most már mehetünk. Elfáradtam.

Szótlanul haladtunk a megadott címig. Alacsony épület volt, a feljáró az előtetővel fedett főbejáratig vitt. Két egyenruhás alkalmazott jelent meg, ahogy megérkeztünk az ajtó elé. Profi udvariassággal segítettek, kinyitottam a csomagtartót, és elvittem a bőröndöt az ajtóig. Az utasomat már beültették egy kerekesszékre.

- Mennyivel tartozom? – kérdezte és benyúlt a retiküljébe a pénztárcájáért.

- Semmivel. – feleltem.

- Magának is meg kell élnie valamiből. – mondta.

- Vannak más utasaim is. – szereltem le.

Aztán, egy hirtelen ötlettől vezérelve lehajoltam és megöleltem. Meglepő erővel szorított magához.

- Nagy örömet okozott egy kis öregasszonynak. – mondta végül: - Köszönöm.

Megszorítottam mindkét kezét és visszasétáltam a kocsizhoz. Hallottam, ahogy mögöttem becsukódik a ház ajtaja. Egy életre zárták rá az ajtót.

Aznap csak vezettem, céltalanul. Nem vittem utasokat. Nem volt kedvem beszélni.

Egyre csak az járt az eszemben, mi lett volna, ha az asszony egy dühös sofőrt fog ki? Vagy valakit, aki türelmetlen? Vagy mi lett volna, ha én magam vagyok türelmetlen és elhajtok kopogás nélkül? Lassan megértettem, hogy egész életemben nem tettem még fontosabb dolgot, mint előző éjszaka.

Egész életünkben a nagy dolgokra várnunk. És a nagy dolgok néha meglepő áruhában érkeznek: úgy vannak csomagolva, hogy aki nem figyel, az észre sem veszi, mennyire fontos lehetőséget mulasztott el"...

(facebook)

A szakadék

Egy férfira sziklamászás közben rásötétedett. Tudta, hogy már nincs messze az egyik táborhelytől, ezért nem állt meg, hanem folytatta a mászást a beálló sötétség ellenére. Nagyon sűrű fekete sötétség borult a tájra, felhő takarta a csillagokat is, így nem sokat látott, inkább csak tapogatózott. Minden óvatossága ellenére azonban megcsúszott és elkezdett zuhanni a mélybe. Ott himbálódzott a biztonsági kötél, és a sűrű feketeség miatt semmit sem látott.

Kezével ugyan ki tudta tapintani a sziklafalat, de a zuhanás közben kiejtette kezéből a csákányát, így nem tudta tovább folytatni a mászást. Az éjszaka nagyon hideg volt. Bár a kötélen biztonságosan tartotta, érezte, hogy testét átjárja a hideg és a végtagjai már kezdenek elgémberedni. Teljesen elveszítette az időérzékét. Nem tudta, hogy 5 perce vagy 5 órája lóg így a kötél, s mennyi idő lehet még hátra az éjszakából.

Tudta, ha még sokáig így kell maradnia lefagyhatnak a végtagjai, vagy teljesen kihűlhet a teste. Kétségbeesetten kezdett el kiabálni:

„Segítség! Segítség!” Azonban semmi válasz nem érkezett a néma sötétebből.

Ekkor felkiáltott:

„Istenem, kérlek, segíts! Ments meg!” Legnagyobb megdöbbenésére válasz érkezett:

”M megbízol bennem? A kezembe mered he-

lyezni az életed?”

„Persze Istenem, hogyne.” – felelte gyorsan.

„Akkor vágd el a kötelet és megmenekülsz.” – hangzott a válasz.

A férfi kétségbeesetten nézett lefelé, azonban csak a sűrű sötétséget látta maga alatt. Ki tudja, milyen mély szakadék van alattam. Ha elvágom a kötelet, lezuhanok a mélybe és szétzúzom magam a sziklákön – gondolta magában a férfi.

Másnap a hegyi mentők találtak rá a férfira. Ott lógott a biztonsági kötél, ám az éjszakai hidegben teljesen kihűlt, már nem lehetett rajta segíteni. Élettelen teste mindössze fél méterre lógott a széles sziklapárkány felett. Ha megbízik Istenben és elvágja a kötelet, bebújhatott volna a hálósákjába és kényelmesen végigalhatta volna az éjszakát.

Adj helyet a jónak-125. (2014.)

Propaganda

Egy ateista istentagadó propagandaanyagból iratokat küldött egy hitben élő fiatalnak. Javasolta azok elolvasását, s kérte, adjon véleményt arról, hogy azok mennyivel értékesebbek és kiválóbbak a Bibliánál.

A fiatalember ezt válaszolta: Ha ön valami jobbat tud a Hegyi Beszédnél; szebb történetet ismer a tékozló fiú hazatérésénél; meghatóbbat tud az irgalmas samaritánus tetteinek leírásánál, vagy erkölcsileg színvonalasabbat a Tízparancsolat rendelkezéseinél, vigasztalóbbat a 23. zsoltár sorainál; továbbá, ha tud valamit, ami az Isten szeretetét kinyilatkoztatja, az Ő kegyelmét az emberi szívhez megnyerőbben eljuttatja; ha ismer valamit, ami az ember földi életét boldogabbá teheti, mint a Krisztus váltság-halálának elfogadása;

Ha ismerete van olyasvalamiről, ami biztosíték arra, hogy az örökkévalóságot a mennyországon kívül dicsőségesebben lehet eltölteni...akkor küldje el mindezeket nekem... a lehető leggyorsabban.

(szerzője ismeretlen)

A piros üveggolyó

A nagy gazdasági válság évei alatt egy dél idahoi falucskában laktam. Reggelenként megálltam Miller úr zöldséges standja előtt, hogy az éppen szezonban levő zöldségből, gyümölcsből vásároljak. Az étel és a pénz igen kevés volt abban az időben, ezért sokszor csere-tárgyakat ajánlottak fel a vásárlók az áruért.

Egyik nap Miller úr egy zsák krumplit pakolt nekem, amikor észrevettem egy nagyon sovány kisfiút, aki szakadt, de tiszta ruhában epekedve nézte a zöldbabot. Kifizettem a krumplimat, de közben engem is megragadott a gyönyörű zöldbabos kosár látványa. Miközben azon gondolkodtam, hogy vegyek-e belőle, végighallgattam Miller úr és a rongyos ruházottú kisfiú beszélgetését.

- Hello Barry, hogy vagy?
- Hello Miller úr. Jól, köszönöm jól. Csak csodálom a babot. nagyon jól néz ki.
- Nagyon finom is. Hogy van az anyukád?
- Erősödik, napról-napra erősödik.
- Az jó. Segíthetek valamiben?
- Nem uram. Csak csodálom a babot.
- Szeretnél belőle hazavinni?
- Nem uram. Nincs mivel fizetnem.
- Nos, mid van, amire elcserélhetném a babot?
- Csak egy üveggolyóm van.
- Tényleg? Hadd nézzem csak.
- Tessék, itt van. Nagyon szép.
- Igen, azt látom. Hmmm, csak egy baj van, ez kék és én a pirosat szeretem.
- Van esetleg egy piros üveggolyód otthon?
- Nem egészen. De majdnem.
- Mondok én neked valamit. Vidd haza ezt a zsák babot, és mikor legközelebb erre jársz, hozd magaddal a piros üveggolyódat, hogy megnézhessem.
- Rendben van. Köszönöm, Miller úr.

Miller asszony, aki a közelben állt odajött hozzám, hogy segítsen. Egy mosollyal így szólt:

- Van meg két ilyen fiúcska ebben a faluban, mindhárman nagyon szegényes körülmények között élnek. Jim szeret velük üzletelni babért, almaért, paradicsomért, vagy ami éppen van. Amikor visszajönnek a piros üveggolyóikkal, és mindig visszajönnek, Jim

úgy dönt, hogy mégsem tetszik neki a piros, és hazaküldi őket egy zsák valamilyen zöldséggel, és azzal, hogy hozzanak valamilyen más színű üveggolyót, narancssárgát például.

Mosolyogva jöttem el az árusbódétól, teljesen meghatódva Miller úr tettén. Nem sokkal később Colorado államba költöztem, de soha nem feledtem ennek a férfinak a csere "üzletét".

Aztán eltelt jó néhány év. Nemrégiben látogatóban jártam Idaho államban, és felkerestem néhány barátomat abban a régi kis falucskában. Mikor megérkeztem hallottam, hogy Miller úr meghalt, és pont akkor van a temetése. Mivel barátaim el szerettek volna menni a temetésre, hát én is velük mentem. Mikor megérkeztünk a ravatalozóba, beálltunk a sorba, hogy a halott hozzátartozóival együtt részvétünket kifejezhessük Miller asszonynak. Előttünk a sorban állt három fiatalember. Egyikőjük katonai egyenruhában volt, a másik kettő pedig fekete öltönyben, igen elegánsan volt felöltözve.

Mikor rájuk került a sor Miller asszonyhoz léptek, aki mosolyogva nézet rájuk férje koporsója mellől. Mindhárom fiatalember megölelte, és megpuszilta az asszonyt, beszéltek vele pár szót, majd a koporsóhoz léptek. Az asszony lágy, könnyes kék szemei követték lépteiket, amint ők egyenként megálltak egy pillanatra a koporsónál, megfogták a halott kezét, majd tovább indultak. Mindhárman szemüket törölgetve hagyták el a ravatalozót.

Mikor ránk került a sor, elmondtam Miller asszonynak, hogy ki is vagyok, és megemlékeztem neki azt a régi történetet, amit mesélt nekem három kisfiúról és az üveggolyóikról. Csillogó szemekkel megfogta kezemet, és odavezetett a koporsóhoz.

- Az a három fiatalember, akik épp ön előtt voltak, az a három kisfiú, akikről akkor meséltem. Épp most mondták el, hogy mennyire értékelték, ahogy Jim bánt velük. És most végre, hogy Jim már nem tudja meggondolni magát a színt vagy a méretet illetően, eljöttek, hogy kifizessék tartozásukat. Soha nem voltunk gazdagok ezen a földön, de biztos vagyok benne, hogy Jim ebben a pillanatban a leggazdagabb embernek tartaná magát.

Ekkor szerető gyengédséggel felemelte az élettelen ujjakat. A férje keze alatt három fényes piros üveggolyó pihent.

(Adj helyet a jónak - 128 /2014.)

Philip Yancey: Az imádság

Philip Yancey legújabb könyvében a következő kérdésekre keresi a választ: Hallja-e Isten, amit mondok? Miért törődne épp velem? Mi értelme imádkozni, ha Isten mindentudó? Miért tűnnek következtelenek a válaszai? Miért érezzük olykor közel magunkhoz, olykor pedig távolinak? Hogyan lehetne kielégítőbb az imaéletem? A nehéz kérdésekkel birkózva egészen új szemlélettel közelíti meg az imádság időtlen témakörét. A szerző hivatásos újságíróként számos magazinnak dolgozik; írásai többek között megjelennek a Readers Digest, a Saturday Evening Post, a National Wildlife és a Christianity Today oldalain. Jelenleg utóbbi lap egyik főszerkesztője. Műveit 25 nyelvre fordították le, és többmint 14 millió példányban adták el szerte a világban.

Ajánló

Szeretem Yancey könyveit. Talán mindegyiket olvastam is, melyek magyar nyelven jelentek. Azonosulni tudok harcaival, gondolataival. Őszintesége, képmutatástól mentes hite hitelessé teszik számomra írásait.

Új könyvében a keresztény élet egyik legfontosabb területéről az imádságról ír. Nem teológusként, sem lelkipásztorként, hanem – ahogyan önmagát nevezi - Isten kereső zarándokként közelít a témához. Nem egy tökéletes imádkozó ember áll előttünk, hanem egy olyan férfi, aki saját harcaival, kudarcain, kétségein és győzelmein keresztül tanul imádkozni.

Az író a következőkkel magyarázza, miért kezdett bele a téma mélyebb kutatásába: „Ha az imádság az Isten és ember közötti találkozást szolgálja, mindent tudni szeretnék róla. Keresztény életem küzdelmei nagyrészt két alapvető kérdés körül forognak: miért nem teszi meg Isten, amit várok tőle, és miért nem teszem meg én, amit Isten vár tőlem. Nos, ez a két kérdés pontosan az imádságban keresztezi egymást.”

Mint előző könyveiben, ebben is számtalan történetet olvashatunk, melyeket az író most is a hétköznapokból hoz, személyes életpéldáiból

merít.

Yancey a XXI. század rohanó emberéhez szól, aki gyakran képtelen a megállásra, ugyanakkor rengeteg fájdalmat, szenvedést, csalódást, stresszt cipel magával. Problémáinkra a legjobb és teljes megoldás az, ha felülemelkedünk helyzetünkön és Isten szemszögéből szemléljük önmagunkat, körülményeinket. Ezt pedig csak az imádságban érhetjük el.

Szükséges őszinteséget, alázatot is tanulnunk, elfelednünk a betanult vallásos rutinjainkat, ahhoz, hogy igazán átéljük az imádság csodáját, s szavaink a mennyi trónusához jussanak.

A kiadvány megjelenésében is igényes. Tördelése áttekinthető. Ajánlom minden istenkereső léleknek ezt a felemelő olvasmányt!

Merényi Zoltán

A Biblia

Az Egyház embereket bíz meg, hogy minél több Bibliát adjanak el. Két hét múlva a gyűlésen beszámolót tartanak.

Valaki eladott ötöt, valaki tízet, de a legnagyobb eredményt a dadogós érte el, aki több, mint húsz Bibliát adott el.

Kérdezik tőle, hogy csinálta?

- A-A-A-Azt mo-mo-mo-mondtam, ha nem ve-ve-ve-veszik meg, fe-fe-fe-felolvasom.

Tanúságtevők

Két jehovista megszólít egy embert a buszmegállóban.

- Uram, akar ön Jehova tanúja lenni?

Mire az ember:

- Elnézést, de nem láttam a balesetet!

A lelkész fia

A lelkész fia megszerzi a jogosítványt. Odamegy apjához, elkérni az autót.

- Ajánlok egy üzletet. - mondja az apja - Levágtatod a hajad, és viheted a kocsit.

- De annak idején Sámsonnak is hosszú haja volt, Mózesnek és Jézusnak is! - próbálkozik a fiú.

- Igen, de ők mindenhová gyalog mentek.

Angyali humor

Egy ember beviszi autóját a szervizbe.

- Ha túllépem a kétszázás sebességet, kopog valami a motorban.

A szerelő elgondolkozik, majd válaszol:

- Bizonyára az Ön őrangyala, uram.- Elfoglalják magukat.

FAKANÁL

Sonkás pogácsa

Hozzávalók: 50 dkg liszt, 1 púpos ek. zsír, 15-20 dkg uzsonnasonka, 1 dl tej, 1 kk cukor, 40 g élesztő, 1 tojás, 2-3 dl tejfől, 3 tk. só, 25 dkg lágy margarin (nekem csak a fele jutott rá, de mint írtam, nem volt gond)

Tetejére: 1 tojás, esetleg magok

Elkészítése: A langyos tejben az élesztőt kevés cukorral felfuttatjuk. Közben a zsírt a liszttel elmorzsoljuk, hozzáadjuk a nagyon apróra vágott sonkát, ízlés szerint sózzuk (nálam a 3 teáskanál vált be, de kóstoljuk meg, picit sósabbnak kell éreznünk a nyers tésztát, mint amilyen majd kiszülve lesz), hozzáadjuk a tejfölt, a tojást, és a felfuttatott élesztőt.

Az egészet alaposan összedolgozzuk, majd kinyújtjuk. A kinyújtott tésztát olvasztott margarinnal megkenjük, majd hajtogatjuk (egyik oldalt behajtjuk 2/3 részig, a másik oldalt ráhajtjuk, majd letről hajtjuk ugyanígy, és ráhajtjuk fentről. Ezután újra kinyújtjuk, ismét megkenjük olvasztott margarinnal, megint hajtogatjuk. Én 3szor ismételt meg, ez alatt a margarin is szépen elfogyott, és szerintem eléggé rétegződős is lett.

Az utolsó hajtás után betesszük egy táliba, és egy egész éjszakára hűtőbe rakjuk. Másnap reggel kinyújtjuk kb. 1 cm vastagra, ha nem szórunk a tetejére semmit, akkor bevagdossuk, majd apróra szaggatjuk. Sütés előtt 1 felvert tojással megkenjük. Forró sütőbe toljuk, és 200 fokon (10 perc alsó-felső, a többi légkeverés) 20-25 perc alatt készre sütjük.

Jó étvágyat hozzá!

HUMOR

A keresztény maci

Az erdő közepén egy vadász egyszer csak egy hatalmas, félelmetes medvével találja magát szemben. Félelemtől remegő kézzel megkísérli lelőni a fenevadat, de nem jár sikerrel. Erre sarkon fordul és nekilődül: olyan gyorsan fut, ahogy csak bír. Végül azonban egy igen meredek szakadék szélén találja magát. Ekkor térdre hullik, égnek emeli széttárt karjait, és így fohászkodik: "Istenem! Kérlek, tedd ezt a medvét kereszténnyé!"

Ekkor a fellegekben villámlás kerekedik, és a medve megtorpan, csupán néhány méternyire a vadásztól. Egy pillanatig tétován álldogál ott, aztán égnek emeli tekintetét és így szól:

"Köszönöm Istenem! Köszönöm az ételt, amit ma élem tettel..."

Állandó Alkalmaink

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órakor (nyári időszakban 18 órakor)

Bibliaóra: csütörtök 18,30 órakor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör: vasárnap 9 órától 10 óráig (nyári időszakban 9.30 től imaóra)

Ifjúság bibliaóra: pénteken 18,00 és vasárnap 9 órától

Kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/: vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: csütörtök 19,30, vasárnap 18,30 órától

Elöljárósági megbeszélés: a hónap első vasárnapját követő szerda 18 órától

Sakk szakkör a hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: **Katona Béla**

Gyülekezetvezető/Gondnok:
Laczkovszki János
Telefon: 284-46-04

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **Katona Béla**

Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani54@gmail.com,

Technikai szerkesztő: Lesták Károly lestakk@ps.hu

Gyülekezeti honlap elérhetősége: www.pbg.hu